

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΗΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΡΑΙΔΑΣ

Ἐγκυκλιμμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμῆς 120. Ἐξέ-
μνην δραχ. 65. Τρίμηνον δραχ. 35.

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλῶν Κρατῶν σελλήνια 10.
Ἐξέμνησι καὶ Τρίμηνον ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΙΑΡΥΘΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΗΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἄλλ' αἰ σὺνδρα-
μαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐρμιόπουλου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 47ος

Ἀθήναι, 12 Ὀκτωβρίου 1940

Ἔτος 62ον.—Ἀριθ. 46

Ἡ ΜΙΚΡΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠὸ Φ. Η ΒΟΥΚΕΤΤ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Μὰ στὴ Σάρα φαινόταν σὰν σω-
στὸ βασιλικὸ τραπέζι καὶ ἡ Μπέκυ
ἄνοιγε τὰ μάτια τῆς ὅσο περισσότε-
ρα μπορούσε μὴπως καὶ κα-
τορθώσῃ κι' αὐτὴ καὶ τὸ ἴδιον
διαφορετικὸ ἀπ' ὅ,τι ἦταν στ'
ἀλήθεια.

Ἐκείνη τῆ στιγμῇ ἡ πόρτα
ἄνοιξε καὶ μπήκε ἡ Ἐρμίνα,
ποῦ τὰ γόνατά τῆς λύγιζαν
ἀπὸ τὸ βάρος τῆς κασσελίτσας.
Μόλις ἀντίκρουσε τὶς λαμπρὲς
προετοιμασίαις γιὰ τὴ γιορτὴ
ἔβαλε μιὰ φωνὴ χαρᾶς.

—ὦ Σάρα! φώναξε, εἶσαι
τὸ πιὸ θαυμάσιο κορίτσι ποῦ
γνώρισα ποτὲ στὴ ζωὴ μου.

—Δὲν εἶναι στ' ἀλήθεια
ὄραία; εἶπε ἡ Σάρα. Τάδεγαλα
ἐλα ἀπὸ τὸ καλιό μου μπασού-
λο. Ὁ Μάγος μούδωσε τὴν ἐμ-
πνευση.

—Ἡ μὲς Ἐρμίνα πρέπει νὰ
μάθῃ τί παρασταίνει τὸ κάθε
τι ἀπ' ἐλα, φώναξε ἡ Μπέκυ.
Ἐξηγήστε τῆς τα, μὲς.

Καὶ τότε ἡ Σάρα, ἐμπνευ-
σμένη πάντα ἀπὸ τὸ Μάγο, ἔκα-
νε μιὰ τόσο ὄραία περιγραφή
τῆς αἰθουσᾶς ὅπου γινόταν ἡ
γιορτὴ καὶ τοῦ πλούσιου τραπε-
ζοῦ, ὥστε οἱ δύο φίλενάδες
τῆς σχεδὸν ἔδλεπαν μπροστά τους τὰ
χρυσὰ πιάτα, τὰ ξύλα ποῦ σπιθοβο-
λοῦσαν στὸ τζάκι, τοὺς πολυέλαιτους
ποῦ ἦταν ἔλοιο ἀναμμένον. Κι' ἔταν
ἀρχισαν νὰ βγάζουν τὸ ἓνα μετὰ τὸ
ἄλλο ἀπὸ τὸ κασσελάκι τὰ παστι-
τοάκια, τὰ γεμιστὰ μπισκότα, τὶς
σοκολάτες, τὰ κόνιττα καὶ τὶς μπου-
κάλες μετὰ τὰ σιρόπια, τότε τὸ τρα-
πέζι παρουσιάσε στ' ἀλήθεια μιὰ

ὕπεροχη καὶ φαντασμαγορικὴ ὄψη.

—Εἶναι σὰν νὰ δίνουμε μιὰ ἀ-
ληθινὴ μεγάλη γιορτὴ! φώναξε ἡ
Ἐρμίνα.

—Θάλεγε κανεὶς πὼς εἶναι τὸ
τραπέζι τοῦ βασιλιᾶ, ψιθύριζε ἡ
Μπέκυ.

Ἐξαφνα ἡ Ἐρμίνα εἶχε μιὰ σπου-
δαῖα ἐμπνευση.

ριάζει. Κι' ὕστερα, δὲν θάξεραι τί
πρέπει νὰ κάνω. Ἐνῶ ἐσὺ θὰ τὰ κα-
ταφέρῃς πολὺ καλύτερα.

—Ἄς εἶναι, δέχομαι ἀφοῦ τὸ θέ-
λετε, εἶπε ἡ Σάρα.

Ἐξαφνα, μιὰ καινούργια ἰδέα τῆς
πέρασε ἀπ' τὸ μυαλό τῆς καὶ τὴν
ἔκανε νὰ τρέξῃ πρὸς τὴ σκουριασμέ-
νη θερμάστρα.

—Εἶναι γεμάτη χαρτιὰ καὶ
ροκανίδια! φώναξε. Ἄς τ' ἀ-
νάψουμε. Γιὰ μιὰ στιγμὴ θὰ
βγάλῃ μιὰ ὄραία φλόγα καὶ
θὰ φαντασθούμε πὼς ἔχουμε μιὰ
ὄραία φωτιὰ ἀναμμένη στὸ
τζάκι μας.

Καὶ παίρνοντας ἓνα σπέρτο
τὸ ἀνάψε καὶ τὸ πέταξε στὴ
θερμάστρα. Τὰ χαρτιὰ φούτω-
σαν καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ ἡ σο-
φίτα φωτίσθηκε ἐλόκληρη ἀπ'
τὴ λάμψη.

—Καὶ τώρα περάστε στὸ
τραπέζι, ἔκανε ἡ Σάρα δει-
χνοντας μὲ χάρη στὴ Μπέκυ
καὶ στὴν Ἐρμίνα τὶς θέσεις
τους.

Ζάωσε ἔλο καὶ πιὸ πολὺ στ'
δνεϊρό τῆς.

—Ἄς παίξουν τὰ βιολιά
καὶ τὰ ὄργανα, εἶπε. Οἱ πριγ-
κήπισσες, ἐξήγησε γοργὰ σὺς
φίλες τῆς, εἶχαν πάντα μου-
σικοὺς ποῦ ἔπαιζαν τὴν ὄρα
ποῦ ἐκεῖνες κάθονταν στὸ τρα-
πέζι. Ἄς φαντασθούμε πὼς
ἐκεῖ κάτω εἶναι μιὰ ἐλόκληρη
ὀρχήστρα ἀπὸ μουσικοὺς.

Μόλις εἶχαν προφθάσει νὰ πάρῃ
ἡ καθεμίᾳ τους ἀπὸ ἓνα γλυκὸ καὶ
νὰ τὸ βάλουν στὸ στόμα τους, ἔταν
τινάχτηκαν κι' οἱ τρεῖς τους κατακί-
τρινες καὶ γύρισαν τὸ κεφάλι τους
κατὰ τὴν πόρτα. Δὲν ἦταν δυνατὸν
νὰ κάνουν λάθος: κάποιος ἀνέβαινε
τὴ σκάλα. Γνώρισαν ἀμέσως τίνας
ἦταν τὰ βήματα καὶ κατάλαβαν πὼς
τὸ ὄραϊο τους δνεϊρο γκρεμιζόταν.

Ἡ πόρτα ἄνοιξε ἀπότομα καὶ μπήκε μέσα
ἡ διευθύντρια. (Σελ. 406, στ. α')

—Ἐρεῖς, Σάρα, εἶπε. Ἄς ποῦμε
πὼς εἶσαι μιὰ πριγκήπισσα καὶ πὼς
μας κάνῃς τὸ τραπέζι.

—Μὰ τὸ τραπέζι μὰς τὸ κάνεις
ἐσὺ, παρατήρησε ἡ Σάρα. Ἐσὺ θὰ
εἶσαι ἡ πριγκήπισσα καὶ ἐμεῖς οἱ
ὕπασπιστρίδες σου.

—ὦ, ἐγὼ δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ
εἶμαι πριγκήπισσα, ἔκανε ἡ Ἐρμί-
να. Εἶμαι πολὺ χοντρή, δὲν μοῦ ται-

— Η κυρία ! είπε η Μπέκου με πιγμένη φωνή, αφήνοντας το γλυκό της να πέσει απ' το χέρι της.

— Ναι, βεβαίως η Σάρα πελιδινή. Η μίς Μιντοίν μας άκουσε.

Απότομα η διευθύντρια άνοιξε την πόρτα. Ήταν κι' αυτή κίτρινη, μα από το θυμό της και οι ματιές της πήγγαιναν από τα κατατρομαγμένα πρόσωπα των κοριτσιών στο στολισμένο τραπέζι και στα τελευταία χαρτάκια που καίγονταν άκομη στη θερμάστρα.

— Είχα κάτι όποφτες, φώναξε, μα τέτοιο θράσος, στ' αλήθεια δεν το φανταζόμουν! Καλά το έλεγε η Λαβίνια!

— Όστε η Λαβίνια ήταν εκείνη που είχε ανακαλύψει το μυστικό τους και τις είχε μαρτυρήσει στη μίς Μιντοίν.

Η μίς Μιντοίν πήγε στη Μπέκου και την μπάτισε για δεύτερη φορά.

— Άδριο θα φύγεις από δω μέσα, πρωτ' πρωτ', είπε.

Η Σάρα έμεινε άκίνητη και άσπρη σαν άγαλμα. Η Έρμίνια ανάλυθη σε δάκρυα.

— Ω, σάς παρακαλώ μην τή διώχνετε, είπε. Η θεία μου μου έστειλε ένα δέμα και δίναμε μια μικρή διασκέδαση.

— Το βλέπω πολύ καλά, έκανε σαρκαστικά η μίς Μιντοίν. Καί η πριγκήπισσα Σάρα είχε την πρωτοκαθεδρία.

Και γυρίζοντας προς τη Σάρα :

— Έσ' όφταις για όλα ! φώναξε έξω φρενών. Στην Έρμίνια δεν θαρχόταν ποτέ μια τέτοια ιδέα. Έσ' όσόλισες την κάμαρα με όλα αυτά τα παλιοκουρέλα. Μπέκου ! πήγγαινε άμέσως στην κάμαρά σου.

Η Μπέκου έφυγε τρέχοντας, κρύθοντας το πρόσωπό της στην ποδιά της.

— Όσο για σένα, συνέχισε η μίς Μιντοίν κοιτάζοντας τη Σάρα, για τιμωρία σου θα μείνεις άδριο νηστική όλη την ήμερα.

— Καί σήμερα έμεινα νηστική όλη την ήμερα, μίς Μιντοίν, άπάντησε η Σάρα με οδυμένη φωνή.

— Τόσο το καλύτερο ! Θα το θυμάσαι περισσότερο καιρό. Τι κάθεται και με κοιτάς; Βάλε τα όλα πίσω στο κασσελάκι.

Καθώς τάλεγε αυτά το μάτι της έπεσε επάνω στα βιβλία της Έρμίνιας.

— Κι' εσύ είχες το θράσος να άνεβάσθης αυτά τα όρατα καινούργια βιβλία επάνω σε τούτη τη σοφίτα; Κατέβα γρήγορα και πέσε στο κρεβάτι σου. Άδριο θα μείνεις κλεισμένη στην κάμαρά σου και θα γράψω

στον πατέρα σου. Τι θα έλεγε αν ήξερε που βρισκόσουν άπόψε;

Κόπηκε ξαφνικά από ένα περιεργό και βαθύ βλέμμα που της έρριξε η Σάρα.

— Τι συμβαίνει; ρώτησε. Γιατί με κοιτάζεις έτσι;

Η φωνή της Σάρας δέν έδειξε ούτε αιδάδεια ούτε κακία. Ήταν ήρεμη και θλιμμένη.

— Σκεπτόμουν, είπε άργά, άργά, τι θα έλεγε ο δικός μου ο πατέρας αν ήξερε που βρίσκομαι άπόψε.

— Όπως το πάθαινε συχνά όταν της άντιμιλούσε η Σάρα, η μίς Μιντοίν έχασε όλη την αυτοκυριαρχία της. Άρπαξε τη μικρή από τους ώμους και την ξετινάξε.

— Αύθαδεστάτη ! φώναξε. Πώς τολμάς; . . .

— Έρριξε άνάκατα τα γλυκά και τα βιβλία μέσα στο κασσελάκι και τόβαλε στα χέρια της Έρμίνιας.

— Σ' αφήνω μόνη με τις σκέψεις σου ! φώναξε της Σάρας. Πέσε άμέσως να κοιμηθής!

Και σπρώχνοντας και σκουπώντας τη δυστυχισμένη Έρμίνια, έκλεισε την πόρτα πίσω της και η Σάρα βρέθηκε πάλι μοναχή της.

Το όρατο όνειρο είχε τελειώσει. Μες στη θερμάστρα δέν βρισκονταν πιά παρά κάτι μαυρισμένα χαρτιά. Τα χρυσά σερβίτσια, τα δαντελλένια τραπέζομάντηλα και οι άνθινες γιρλάντες είχαν γίνει πάλι μαντήλια, τσιγαρόχαρτα και ψεύτικα λουλούδια πεταγμένα στο πάτωμα και τσαλαπατημένα. Οι καλεσμένοι είχαν φύγει και η φωταψία είχε σβύσει. Δέν έμεινε πιά παρά η Έμιλυ, που άκουμπισμένη στον τοίχο φαινόταν σαν να κοιτάζε κάτι πέραμακριά με τα όλοστρόγγυλα μάτια της.

Η Σάρα την πρόσεξε και με χέρια που έτρεμαν πήρε την κούκλα στην άγκαλιά της.

— Δέν έχει πιά ούτε τραπέζια, ούτε βασιλοπούλες, Έμιλυ, είπε. Δέν άπέμειναν τώρα πιά παρά μονάχα οι φυλακισμένοι της Βαστίλλης.

Κάθισε στη χαλασμένη πολυθρόνα κι' έκρυψε το κεφάλι της στα χέρια της.

— Τι θα γινόταν, αν αντί να σκεπάζω τα μάτια της τα είχε σηκώσει κατά το φεγγίτη; Δέν ξέρω; Ίσως τότε το τέλος αυτού του κεφαλαίου να ήταν όλοτελα διαφορετικό. Γιατί αν η Σάρα είχε σηκώσει τα μάτια της, θα έδλεπε πίσω από το τζάμι τη μελαψή μορφή που τόσον καιρό τώρα παρακολουθούσε απ' εκεί την ήρημη και δυστυχισμένη ζωή της.

Μά η Σάρα δέν κουνήθηκε. Έμει-

νε πολλήν ώρα με το κεφάλι άκουμπισμένο στα γόνατά της, όπως έκανε πάντα όταν προσπαθούσε ν' άντιμετωπίσει με γενναϊότητα μια καινούργια δοκιμασία. Τέλος σηκώθηκε και τράβηξε κατά το κρεβάτι της.

— Άπόψε δέν μπορώ να φαντασθώ πιά τίποτε άλλο, είπε. Ίσως, αν άποκοιμηθώ, να έρθη ένα όνειρο και να μου παρουσιάσει αυτό δ, τι δέν μπορεί να πλάσθ η φαντασία μου.

Ένοιωθε ξαφνικά τέτοια εξάντληση—ίσως επειδή ήταν τόσες ώρες νηστική— όστε έπεσε στο κρεβάτι μισολιπόθυμη.

— Άς φαντασθώ, είπε, καταβάλλοντας μια τελευταία ήρωική προσπάθεια, άς φαντασθώ ότι στη σοφία είναι άναμμένη μια όραία φωτιά, ότι μπροστά στη φωτιά υπάρχει μια άναπαυτική πολυθρόνα κι' ένα τραπέζάκι όπου. . . όπου βρίσκεται σερβιρισμένο ένα τσάι που άχνίζει. Κι' άς φαντασθώ άκόμη, εξακολούθησε καθώς σκεπαζόταν με την τριμμένη κουβέρτα της, άς φαντασθώ πως είμαι εξαπλωμένη σ' ένα μαλακό κρεβάτι με άφράτες ζεστές κουβέρτες και άκόμα. . . άς φαντασθώ. . .

Κι' αυτή η μεγάλη και άβάσταχτη εξάντληση ήταν γι' αυτήν ευεργετική, γιατί το άλλο λεπτό τα μάτια της είχαν κλείσει και την κυρίευσε βαθύτατος ύπνος.

Πόσην ώρα κοιμήθηκε; Δέν είχε ιδέα. Μά κοιμήθηκε τόσο βαθειά, που και όλόκληρη η οικογένεια: Τυροφαγά άκόμη αν είχε βγει κι' είχε στήσει το χοροπόδητο μέσα στην σοφίτα της, η Σάρα δέν θα ξυπνούσε.

Όταν ξύπνησε δέν σχημάτισε την άντύπωση πως την έβγαλε από τον ύπνο της καμιά έξωτερική άφορμή. Κι' όμως την είχε φέρει στην πραγματικότητα ένας κρότος άληθινός—ο κρότος που έκανε ο φεγγίτης καθώς έκλεινε πίσω από μια λευκή μορφή που βγήκε άθόρυβα στα κεραμίδια.

Η Σάρα δέν άνοιξε τα μάτια της από την πρώτη στιγμή. Ένοιωθε άκόμη μεγάλη νύστα και, παράξενο πράγμα, ένοιωθε μια γλυκεία ζέστη να την κυριεύη, τόσο που της φαινόταν ότι δέν είχε στ' αλήθεια ξυπνήσει. Στο όνειρό της, μονάχα στο όνειρό της θα ήταν δυνατόν να αίσθάνεται τον εαυτό της τόσο εδχάριστα.

— Τι όρατο όνειρο ! μουρμούρισε. Τι όρατα ζέστη που κάνει. Δέν δέν θα ήθελα να ξυπνήσω.

Στ' αλήθεια, δέν μπορούσε νάσαι παρά ένα όνειρο. Της φαινόταν πως

ήταν σκεπασμένη με έλαφρά και ζεστά σκεπάσματα. Τα ένοιωθε αυτά τα σκεπάσματα και, καθώς άπλωσε το χέρι της, τα δάχτυλά της πασπάτευαν σαν ένα πάπλωμα πουπουλένιο ντυμένο με άτλάζι. "Ω, δέν έπρεπε να κουνηθώ για να μη διαλυθώ το όνειρο!

Μά αυτό ήταν πάνω από τις δυνατόμεις της. Ήταν και κάτι άλλο που την άνάγκασε ν' άνοιξη τα μάτια. Ένοιωθε σαν ένα φως να πέφτη στο πρόσωπό της κι' άκουγε ένα κρότο, τον κρότο που κάνει μια φωτιά που τρίζει και σπιθοβολεί.

— Ω ξυπνάω ! σκέφθηκε μ' άπελπισία. Άχ, δέν μπορώ να κάνω άλλοώς!

Άθελά της τα μάτια της άνοιξαν και τότε γαμογέλασε, γιατί είδε κάτι που δέν είχε ξαναδεί ποτέ της από τότε που ζούσε στη σοφίτα και που δέν θα ξανάδλεπε βέβαια ποτέ πιά.

— Δέν ξύπνησα, έκανε άκουμπώντας στον άγκώνα της και κοιτάζοντας όλόγυρά της. Το όνειρό μου εξακολουθεί.

Ήταν άπόλυτα βέβαιη πως όνειρεύταν, γιατί αυτά που έδλεπε δέν μπορούσε νάσαι πραγματικά.

Γιατί να τί έδλεπε: Στη θερμάστρα έκαιγε μια λαμπρή φωτιά, στο πάτωμα ήταν στραμένο ένα παχύ κόκκινο χαλί. Μπρός στη φωτιά μια πολυθρόνισσα απ' αυτές που κλείνουν, άνοικτη και σκεπασμένη με δυο μαξιλάρια: δίπλα στην πολυθρόνα ένα όμοιο τραπέζάκι κι' ένα λευκό τραπέζομάντηλο. Έπάνω σ' αυτό ένα πλήθος πιάτα σκεπασμένα, ένα φλυτζάνι με το πιατάκι του και μια τσαγιέρα' επάνω στο κρεβάτι της ήταν ριγμένα άφθονα καινούργια μάλλινα σκεπάσματα κι' ένα μεταξωτό πάπλωμα. Στα πόδια του κρεβατιού μια ρόμπα από χνουδάτη φανέλλα κι' ένα ζευγάρι όμοια παντοφλάκια. Κι' όλα αυτά φωτιζονταν με ένα γλυκό φως, γιατί επάνω στο τραπέζάκι ήταν βαλμένη μια όραϊότατη λάμπα με τριανταφυλλί άμπαζούρι.

Η Σάρα εξακολουθούσε να τα κοιτάζει όλα αυτά στηριγμένη πάντα στον άγκώνα της. Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά.

— Το όνειρο δέν χάνεται, έλεγε,

ώ, ποτέ μου δέν ξαναείδα παρόμοιο όνειρο.

Δέν τολμούσε να σηκωθώ. Τέλος, πετάγοντας τα σκεπάσματά της, πάτησε το πόδι της κάτω.

— Όνειρεύομαι πως σηκώνομαι ! είπε.

Η λάμψη της φωτιάς την τράβηξε. Γονάτισε μπρός στη σοφία και άπλωσε τα χέρια της τόσο κοντά

γραμμένα αυτά τα λόγια : «Για το κοριτσάκι της σοφίτας. Έ ν α ς φ ι λ ο ς».

Τα λόγια αυτά έκαναν τη Σάρα να ξεσπάσει σε λυγμούς.

— Έχω ένα φίλο, έκανε μες στα κλάμματά της. Δέν ξέρω ποιος είναι, μα ξέρω πως κάποιος με συλλογίζεται!

Πήρε το κερί στα χέρια και πατώντας στις μύτες των ποδιών πέρασε στην κάμαρα της Μπέκου. Στάθηκε μπρός στο κρεβάτι της.

— Μπέκου ! Μπέκου ! έκαγε. Έόπνησε!

Όταν η Μπέκου, με το πρόσωπό της πασσαλειμένο άκόμη από μουντζούρες κι' από δάκρυα, άνοιξε τα μάτια της, είδε μπροστά της μια μικρή μορφή τυλιγμένη σε μια πολυτελέστατη κόκκινη ρόμπα. Ένα άκτινοδόλο πρόσωπο την κοιτάζε. Η πριγκήπισσα Σάρα στεκόταν πάνω απ' το κεφάλι της με το άναμμένο κερί στο χέρι.

— Έλα, της έλεγε. Έλα, Μπέκου, κάνε γρήγορα.

Η Μπέκου το είχε χάσει τόσο πολύ, που δέν μπορούσε ν' άρθρώσει λέξη. Σηκώθηκε και με γουρλωμένα μάτια και άνοιχτό το στόμα άκολούθησε τη Σάρα στην κάμαρά της.

(Άκολουθεί)

ΓΕΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Στην κατασκευή της Πάργης
Ανεκρινόθη από τον Κόμητα Μοντεχριστο

στη φωτιά, που η πύρα την έκανε να τα τραβήξει πίσω.

— Αν ήταν όνειρο δέν θα μ' έκαίγε η φωτιά, είπε δυνατά. Πήγε κοντά στο τραπέζάκι κι' άρχισε να πιάνη ένα ένα τα πιάτα, την τσαγιέρα, το φλυτζάνι. Γύρισε πίσω στο κρεβάτι και χάιδεψε τις κουβέρτες. Πήρε στα χέρια της τη ρόμπα και την άκουμπησε στο μάγουλό της.

— Τι ζεστό και τί άπαλό που είναι ! έκανε με φωνή που την έπνιγε η συγκίνηση. Κι' είναι άληθινό ! Όλα είναι άληθινά!

Έρριξε τη ρόμπα στην πλάτη της και έχωσε τα πόδια της στις παντόφλες.

— Όλα είναι άληθεια, δέν όνειρεύομαι ! φώναξε.

Γύρισε πάλι και κοιτάζε όλόγυρα και τότε πρόσεξε μια όλόκληρη στοίβα βιβλία, που ήταν βαλμένη μπροστά στο τραπέζάκι. Άνοιξε το τελευταίο, αυτό που βρισκόταν επάνω-άπάνω, και στην πρώτη σελίδα είδε

Ο ΠΟΘΟΣ ΤΟΥ ΑΚΑΜΑΘΗ

Ο Γιάννης ο Άκαμάτης, φτωχός και παινασμένος, ήτανε ξαπλωμένος κάπου από μια σκυιά, πούγγεναν τα κλαδιά της πολυκαιριστά, βαριά.

Και, δίχως να σάλεψη, κάπου του κρεμασμένα, τα σκυια μελωμένα λαίμαργος τα θωροει. . . μα δέν τούρχεται η σκέψη στο δέντρο ν' άνεβθ.

Ξάφνου ένα σκυο σιέται στο φύσημα του άέρα, πέφτει, κυλάει πιο πέρα. . . κι' ο Γιάννης, τότε πιά, άβουλος συλλογίζεται, κοιτάζοντας μακριά :

— Άχ ! νάταν να ξαναόξω κάποιον, να με βοηθήσει νάθω να ξεφλουδίσει το σκυο το γλυκό. . . το σκυο μου ν' άνοίξω και νάν το χάσω εγώ!

Λίσσαν Νεφερίτι, Παράξετην Μικρού-
λαν, Χαράν κτλ. κτλ.
Είς δόσας επιστολάς έλαβα μετά την 25
Σεπτεμβρίου θάπαντήσω σ' ό άρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 32ου Διαγωνισμού Λόγων.
Αί Λόγους τών Ασκήσεων του φυλλαδίου του-
του δεκται μέχρι της 12 Δεκεμβρίου 1940.

565. Δεξιόγρφος
'Επίφορμα συχνότατο
Τό άκοιούθει σημείο
Τής στίξεως κ' σύμφαινα,
'Ωραία, πλούσια ζωή,
Πού τή φθανούνε οι φτωχοί,
Κάνουν μαζί τά δύο.

566. Στοιχειοποιηγρφος
'Ακούει λόγους, θέατρο,
Διαλέξεις, μουσική
Μ' άν λείψη τό κεφάλι του
Κι' ό τόνος άνεβή,
Σέ χώρα βλέπεις κάτοικο
Γνωστή, βαλκανική.

567. Μεταγραμμαισμός.
Βγάξω 'Ηνα, βάζω 'Ιώτα,
Κι' από άγώνισμα σκληρό,
Βάβαρο, που ήταν πρώτα,
'Έχω επίφορμα κοινό.

568. Παλαιόν Αίγυμμα
Μέ λαμβάνουν εις τήν μάχην
Και μέ έχουν καύχημά των.
Είς τό ήμισύ μου όμως
Θάπτονται τά λείψανά των.

**569. Τρίγωνον εξ έπταπλοῦ Στοιχειο-
γρίφου**

- 1.***** 1.Ποτάμι ελληνικό,
- 2.***** 2.Τού παίγνου τό κεφάλι
- 3.***** 3.Και πόλη ξεπροβάλλει.
- 4.***** 4.Ακέφαλη κ' αυτή,
- 5.*** 5.Νά, αίσθημα κακό,
- 6.** 6.Που επίθετο τό κάνω,
- 7.* 7.Τό πρώτο σάν του βγάνω.

"Ιδια τό μετατρέπω
5.Κι' άντωνυμία βλέπω,
Πού δίχως τό κεφάλι,
6.Μάς κάνει άμείως, άλλη,
Που άν χωριστή στά δύο,
7.Νά και τό... τελικό.

570. Αριθμητικόν Παίγνιον
8 4 3 1 7 + - x : = 0

Μεταξύ τών αριθμών, τών οποίων ή
τάξις δέν θά μεταβληθή, να παρεντε-
θοσθν τάριθμητικά σημεία ούτως, ώστε
τό εξαγόμενον τών σημειωθησόμενων
πράξεων να είναι 0.

571-576. Πρωτόν Γράμμα

Αί κάτωθι ζητούμενα λέξεις έχουν
άπό έν γράμμα κοινόν -τό πρωτόν-
τό όποιον άπαντά πρώτον εις τήν πρώ-
την, δεύτερον εις τήν δεύτεραν, τρίτον
εις τήν τρίτην, και ούτω καθεξής.

- 1. Μικρό νήσος του Αιγαίου 2. Δέν-
δρον διακοσμητικόν 3. Χώρα της Πε-
λοποννήσου 4. Μεγάλη νήσος του Ιο-
νίου 5. Κακόν, τιμωρεΐται 6. Ήμέρα.

577. Γρίφος

ο ο
ο ο : : 5'η Κώς
ο ο
ο ο Κατακλιτής

ΛΥΣΕΙΣ
των Πνευμ. Ασκήσεων του φύλλου 31.
377. Σηπία (σῦ, ποία).—378 Κεραμίδι
(κῆ, Ρᾶ, μί, δι).—379. Άριστος - Άριό-
στος.—380. Όχλος - λόχος.
381.

Α
ΜΙΑ
ΒΡΟΧΗ
ΟΘΕΛΛΟΣ
ΕΚΑΤΟΣΤΟΣ
ΚΑΙΡΟΣΚΟΠΟΣ

382. ΘΕΡΜΑΪΚΟΣ (έρμα, ροιά, Μδί-
ος, άκακία, 'Ιρμα, κόσμος; όρθρος,
Σέφρα).—383. Σουζέ (ΣΟΥ'ΕΖησε...)
—384. ΠΑΤΡΑΙ (Παρίσιον, ΜΑλέας,
Άρτος, Πόρρος, Εύσταθιος, Τάμας).
—385. Τά σπουδαία μελέτα.—386.Μ' Ξ-
να σκατάρα δυό τρυγόνια (μ' εν α, ε,
μπά, ρά, δυό τρι, γωνία).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Μ' - 795]
Πρωτομπαίνοντας στην κίνηση της Δια-
πλάσεως, χαίρετώ δλους-ες.
Μαρία Άντουανέττα

[Μ' - 796]
Αλληλογραφώ μέ δλους και δλες Δοίς :
Ανίδα Ιωάννην Άναστασοπούλου, δδός
Βαρβάκη 3, Αθήνας (7) διά :
Μαρία Άντουανέττα

[Μ' - 797]
Ολυμπιονίκη, τά έμαθες τά νέα 'Είμα-
στε γείτονες. Άν θέλεις άλληλογρα-
φώμε. Στείλε πρώτος.
Μαρία Άντουανέττα

[Μ' - 798]
Συητροῦν Προσωπεῖον, είσαι ό Στέφανος
ΣΠαρασκευόπουλος. Δέν είναι άλλθια;
Μαρία Άντουανέττα

[Μ' - 799]
Γδαδες, τό άνούθια κ' άς λές ε, τι θέ-
λεις άπ' τό θυμά σου. Μήπως νό-
μισες ότι μου μεταφράζουν και μένα τά
πυροτράγουδα ; ... ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ

[Μ' - 800]
Ιππότη Λαγκαρντέρ, μου φαίνεται ότι
Ιτχεις ήδη παραδώσει τό νυθμα σου.
Ίδα (Μ'—757). Και όμως σου χρειάζον-
ται άρκετά... λακτιμάτια.
ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ

[Μ' - 801]
Μίς Ήνη, έχε λιγώτερα νυθρα ! Τι
γίνεται ή Τόμπολα ; — Άδολάε
[Μ' - 802]
Γελαστό Άντιπλοίαρχε, έλαδες ; Προ-
σοχή ! Άλλαγή διευθνώσεως : Κύριον
Γεώρ. Πρόβολον (διά Β. Α.) Ναύπλιον,
Βασιλικός Άστός

[Μ' - 803]
Βοσκοπούλα, καλή πρόδο. Μικρέ Άε-
ροπόρε, τετραδιάκι έστειλά' περιμέ-
νω. Στ. Κάδα, έλαβα, διευθνώθη σοο ; ;
Στ. Πόργε, Γεφύρι, έγγραφα, παρμένω.
Νεφέλη

[Μ' - 804]
Οσα Διαπλάσπουλα-ες πηγαίνετε στο
ιδιωτικό εκπαιδευτήριο «Ακαρο-
πούλου» - Χαρκόπου - άς μου γράψουν
(Μ'—22) θ' άνταμαρφήτε,
Γελαστός Άντιπλοίαρχος
[Μ' - 805]
Καπατάν Κεραυνέ, είμαι ό Κορσικανός
ό έχων τόν Ταϋγγτον πατρίδα.
Βοναπάρτης

[Μ' - 806]
Μ' 550 παρατείνεσαι επί δέμηνον. Πα-
ριμένον άπ' έλα τά άγαπητά Δια-
πλάσπουλα και τούς συλλόγους όποστη-
ρήση.
Άλκυών Βοναπάρτης

[Μ' - 806 α']
Καραβόπουλο. Μην εξάπτουσι τόσο
και δέν σέ άποκάλυφα. Άπλοδοτατα,
ήθελα να σοῦ διαΐω ότι σέ ξέρω και θέλω
να άλληλογραφώσωμε. Μικρέ Άεραπό-
ρε, σά μπορείς λοιπόν βγάλε μου τό Σι-
θηροῦν Προσωπεῖον και άποκάλυφέ με.
ΣΙΑΗΡΟΥΝ ΠΡΟΣΩΠΕΙΟΝ

[Μ' - 807]
Διαπλάσπουλα, παρατείνω διαγωνι-
σμόν Μ. Μυστικῶν έως 15 Νοεμβρίου.
Άπαντήσατε δλοι. Ίππότη Λαγκαρντέρ,
είσαι ό Βαρδέρης Άρρα την.
ΜΑΡΚΟΣ ΜΗΟΤΣΑΡΗΣ

[Μ' - 808]
Στραβόξυλο, Σπίθα, δόξες ! ! ! Σας παί-
ζουν και στο θέατρο. Πήγατε να δήτε
τά θμάνωμα έργα σας.
ΣΤΟΙΚΕΙΩΜΕΝΟ ΔΑΣΟΣ
ΣΤΟΙΚΕΙΩΜΕΝΟ ΚΑΡΑΒΙ

[Μ' - 809]
Ρολάνδε + Πόσες ώρας τήν ήμέρα παρα-
είδουσι εις τας άγκάλας του Μορφώος ;
ΘΕΤΙΣ

[Μ' - 810]
Πρωτομπαίνοντας στην κίνηση χαίρετώ
δλους-ες. Άνταλλάσσω Μ. Μυστικά.
Στείλατε : Κάκιοι Άμπελα (διά Θέτιδα)
δδός Αιπόλου 36, Παλαιόν Φάληρον.
ΘΕΤΙΣ

[Μ' - 811]
Διαπλάσπουλα ! ! Έλάτε τήν Κυρια-
κή 20/10/40 στις 6 ώρα στο άγαλμα
βασιλέως Κωνσταντίνου, μέ μετ' «Διάπλα-
σι» στο χέρι να γνωρισθώμε !
Βασίλισσα τών Ρόδων

[Μ' - 812]
Μικρέ Άεροπόρε, θά σέ καταρρίψω. ...
Πρόσοχε ! . . . Πρόσινο Άλόγο, βροσκο-
μαι επί τή Ιγνη σου. Συντόμως θά σέ ά-
ποκαλύψω.— Ίππότης ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

[Μ' - 813]
Θεσμή Πατριωτισσα—Βούλγαρη, άρ-
γησα, αλλά κάλλιο άργά παρά πο-
τέ. Σύνιστα, ή βάρκα μου χωράει άμέ-
τρητες σάν κ' έσθνα.
ΤΙΤΑΝ

[Μ' - 814]
Πλήθος μαθημάτων μ' αναγκάζει να
διακόψω άλληλογραφίαν μέ τούς
Ζουζούνι Μύρινα, Μέλλοντα Ναύαρχον,
Βαρκούλαν του Νείλου. Άς μέ συγχρη-
πίσω, Μπελεντέρς, γιατί δέν άντιποδι-
δετε τετραδιάκι ; Διεύθυνση : (Μ'—161).
Μαγεμένο Λοξάρι

[Μ' - 815]
Ταυσομάχε, Διεύθυνσις μου : Εθαγγε-
λία Μπαδογιανάνη, Παντοκράτορος
21, Πάτρα.
Πατρινο Διαβολάκι

[Μ' - 816]
Αγε, πού βρισκασαι για να σοῦ γράψω;
Σιδερόνιο Χέρι
[Μ' - 817]
Κεφαλληνίτικο Άερογάλλι, περιμέ-
νουμε ειδήσεις σου. Γράφε : Μάκη
Φαρακλόν, Αηφόρι, διά
Σέλλογον «ΑΙΝΟΝ»

[Μ' - 818]
Νίλς, καλή επιτυχία ! Προσωπική έν-
τύπωση; Καραγιοζοπαλίχτη, πρόσ-
κληση παραστάσεως δέν έλαβε τό
ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ